

Snažím se nesoudit knihu podle obalu ...

„A hlavně se neušpiň, před desátou hodinou tě vyzvednu a půjdeme spolu k paní doktorce na prohlídku,“ loučila jsem se ráno se svým osmiletým synem, když odcházel do školy. Byl ¹ hodně divoký a ze školy chodil jako z arény – špinavý a zpocený. Vždy si našel ve škole o přestávce zábavu, která ho nadchla. Ovšem, oblečení nemálo trpělo, co mám povídat.

Poslední dobou vyhrávala soutěž se spolužáky v 'dojezdu'. Chlapci se bavili tak, že se rozběhli, spadli na kolena a po nich jeli závody, kdo dojede dál. Dnes jsem tiše doufala, že bude rozumný, za jednu přestávku se přece nestihne ušpinit jako dny předešlé a k paní doktorce na prohlídku v osmi letech zůstane čistý.

Nachystal mi ale překvapení. Když jsem pro něj v domluvenou dobu přišla, jen jsem v němém úžasu zírala. Podařilo se mu nové kalhoty nejen zašpinit, ale dokonce utrhnout nohavici hned pod kolenem. No, co se dalo dělat. Vydali jsme se tedy městskou hromadnou dopravou na polikliniku. Jeho podivné oblečení v listopadovém, chladném dni, kdy byli všichni cestující v teplých bundách, zamotaní do šálů a čepic, vzbuzovalo úsměvy i nechápavé pohledy. Přežila jsem to. Paní doktorka nás vyšetřila s úsměvem. Velmi často to byla právě ona, kdo synovi vytahoval stehy, když byl na úrazovce sešíván po svých dobrodružstvích.

Cesta domů už nebyla tak nekonečná, jako ta předešlá. Tak nějak už jsem se smířila se skutečností. A také si slíbila, že nebudu posuzovat zevnějšek druhých lidí, protože nevím, jaký životní příběh se pod obalem ukrývá ... Požehnaný čas přeje Noela